

Donostia, 2001eko irailaren 29a

2021eko irailean, El Salvador eta Guatemalako lurraldeetan erresistentzian bizi diren lurraren defendatzaileak Donostian izan genituen.

Marixela Ramos, Lucía Ixchú, Angelica Cárcamo eta Lourdes Pablok mugimendu eta erakunde sozial ezberdinak osatzen dituzte. Mugimendu eta erakunde horien buru dira eta bakoitza bere ikuspuntu propioetik, komunikazio komunitarioarekin lotuta batez ere, lurraren, kulturaren,

emakumeen eskubideen eta Herri Indigenen eskubideen aldeko prozesuen parte dira.

Lumaltik Herriak, Politiki Elkarteak eta testu honen amaieran sinatzen dugun erakundeok komunikatu honen bidez bat egiten dugu haien salaketa eta aldarrikapenekin.

Erdialdeko Amerikako eskualdeak bizi duen indarkeria egoera salatu nahi dugu, eta gure eremuko zenbait gobernuen jarrera diktatoriala. COVID-19ak eragindako pandemiak desberdinkeria eta prekaritate egoerak sakondu besterik ez ditu egin. Lurraldea defendatzen duten gizarte mugimenduen jazarpena eta kriminalizazioa oso kezagarria da. Feminizidioen eta emakumeen eta LGTBIQ+ pertsonen aurkako indarkerien kopuruak izugarriak dira.

Gure herrialdeak aberatsak dira, biodibertsitatearen sorleku dira. Hala ere, indarkeriazko, pobreziazko eta aukerarik eta alternatibarik gabeko testuinguru horiek migrazioa bultzatzen eta behartzen dute.

Behartutako migrazioen horien kausen oinarrian Ipar Globalaren kentze prozesua dugu, eta zor historiko horren aitortzea eza salatu nahi dugu. Ondasun komunaren praktika kolonialista eta suntsitzaile horiek gaur egun ere mantentzen dira, besteak beste, enpresa transnazionalen erauzketaproiektuen bitartez. Enpresa horietako asko eta asko europarkapitaladute, eta baita Euskal Herrikoa ere.

Gure estatuek ez dute pertsonak bertan geratzeko baldintzak sortzeko borondaterik eta, ondorioz, sistema globala ekonomikoki migratutako pertsona horietaz baliatzen da.

Horren truke, harrera-gizarteen konpromiso eza topatzen dugu sarritan, migratutako pertsonen eskubideak ez onartuz. Atzeritarrengaineko legeek, patriarkal eta arrazistak, egoera ahulagoan jartzen dituzte etorkinak. Askotan, herrialdealdaketek ez dituzte jatorrizko herrialdeekiko bizi baldintzak hobetzen. XXI. mendean bizi bagara ere, migratutako emakume asko esklabotza-baldintzetan bizi dira oraindik ere. Komunikabideek migratuekiko estereotipo gutxiesgarriak sustatzen dituzte. Leku-aldatzea, dolua, kriminalizazioa... indarkeriaren *continuum* bati buruz ari gara. Gainera, hobekuntza ekonomiko apur horrek ez du inolaz konpentsatzen jatorrizko herrialdeetako gizarte-sarearen zatiketa.

Migratzea oinarritzko eskubide bat dela aldarrikatzen dugu. Migrazio behartuaren egiturazko kausei eraso egin behar zaie. Migratu gisa defendatzea lurraldearen defentsa da ere.

Giza Eskubideen defendatzaileen definizioa eraberritu nahi dugu. Termino horrek, batzuetan, arriskuan jartzen gaitu. Beharrezkoa da bai, baina aldi berean urratzen gaitu. Defendatzaile batzuen profilak goratuz, zaurgarriak bihurtzen ditugu. Geure buruari defendatzaile deitzen ez diogun arren, defendatzen ari gara. Ez gara aktibistak hautuz. Egoerak, egiturazko indarkeriak, behartu egiten gaitu horretara. Ez dugu nekatuta edota derrigortuta defendatu nahi (gure testuinguruetan egokitzen zaiguna da, estatuek euren betebeharrak ez betetzetik abiatuta), alaitasunetik eraiki nahi dugu.

Baina, nola sor ditzakegu beste alternatibahauek? Isiltasuna da desberdinkeriaren konplizerik onena. Onar dezagun dugun erantzukizun sozial eta sistemikoa. Onar dezagun emakume migratuen ausardia, indarra eta ekarpenak. Joera indibidualizatzailearen aurrean, eraiki dezagun kolektiboan. Indarkerien aurrean, abegi onaren kultura sustatuz dezagun. Oinazeak partekatzen ikas dezagun, enpatia ehundu dezagun lurralde desberdinen artean. Batu gaituzen taldeka, indar eta alaitasun espazioetan, elkarrekin batera eraikitzeko.

*Atxikitzeko hezkontza@lumaltik.org helbide elektronikora idatzi